FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT L.A. GEELHOED

fremsat den 19. september 2002 [1]

I — Indledning

1. Ved nærværende appel har O'Hannrachain nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Retten i Første Instans den 16. januar 2001 i de forenede sager T-97/99 og T-99/99, Chamier og O'Hannrachain mod Parlamentet (Sml.Pers. I-A, s. 1, og II, s. 1, herefter »den appellerede dom«). Retten forkastede ved denne dom O'Hannrachains påstand bl.a. om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse om at udnævne Lopez Veiga til stillingen som generaldirektør for Generaldirektoratet Økonomi og Finanskontrol.

II — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

2. Jeg skal med henblik på en detaljeret redegørelse for de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne ved Retten henvise til den appellerede dom.

3. Jeg skal sammenfattende anføre, at efter en intern reorganisering, hvorved Generaldirektoratet Personale, Budget og Økonomi blev opdelt i et generaldirektorat Økonomi og Finanskontrol og et generaldirektorat Personale, blev der bl.a. opslået en ledig stilling som generaldirektør for Generaldirektoratet Økonomi og Finanskontrol. Det blev oprindeligt besluttet at besætte denne stilling i henhold til artikel 29, stk. 1, litra a), i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«). En af de kvalifikationer, som krævedes i stillingsopslaget, var særligt kendskab til finanskontrol. O'Hannrachain, Lopez Veiga samt fire andre ansøgere indgav ansøgning til denne stilling. Lopez Veiga, som på daværende tidspunkt var tjenestemand ved Kommissionen og detacheret ved Parlamentet som chef for formandens kabinet, hørte ligesom en anden ansøger ikke til de personer, der kunne vælges til denne stilling i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a). Han indgav alligevel ansøgning ud fra den antagelse, at ansættelsesmyndigheden ville beslutte at udvide ansættelsen i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2. Dette blev der reelt truffet beslutning om. Senere blev Lopez Veiga udnævnt til den pågældende stilling. O'Hannrachain indgav først en klage og dernæst et søgsmål til prøvelse af denne udnævnelse, men uden resultat.

4. Den 19. marts 2001 har O'Hannrachain iværksat appel med påstand om ophævelse

1 — Originalsprog: nederlandsk.

af den appellerede dom samt om, at han gives medhold i de påstande, han havde nedlagt ved Retten og endelig om, at indstævnte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Appellen

5. O'Hannrachain har under nærværende appel fremført seks anbringende. Først er vedtægtens artikel 29 blevet tilsidesat. For det andet har Retten tilsidesat legalitetsprincippet, begrundelsespligten og kontradiktionsprincippet. For det tredje har Retten tilsidesat de virkninger, der er forbundet med et stillingsopslag. Det fjerde anbringende er, at Retten har fejlfortolket begrebet magtfordrejning. Det femte anbringende er, at vedtægtens artikel 7 og 27 og princippet om forbud mod forskelsbehandling er blevet tilsidesat, og endelig, at Retten har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik samt begrundelsespligten.

A — Første anbringende: tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29

6. Det første anbringende vedrører den bedømmelse, som Retten har foretaget i den appellerede doms præmis 33-37, 39 og 40.

7. O'Hannrachain har anført, at Retten har tilsidesat vedtægtens artikel 29 ved at antage, at ansættelsesmyndigheden efter artikel 29, stk. 1, kan anvende proceduren i bestemmelsens stk. 2, uden først at foretage en sammenligning af fortjenesterne hos de ansøgere, der kan komme i betragtning i henhold til førstnævnte bestemmelse med henblik på at undersøge, om disse opfylder kravene i stillingsopslaget. Appellanten er af den opfattelse, at ansættelsesmyndigheden derfor ikke har taget stilling til, om proceduren for forfremmelse/forflyttelse efter vedtægtens artikel 29 i denne sag kunne føre til udnævnelse af en person, der opfyldte de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet.

8. Retten har desuden i den appellerede doms præmis 37 bestridt, at der var »større« interesse for disse ansøgninger uden nærmere at begrunde eller godtgøre dette. Ifølge O'Hannrachain fremgår heraf, at Parlamentet på forhånd bevidst ønskede at udnævne Lopez Veiga i strid med de til dette formål fastsatte procedurer.

9. O'Hannrachain har anført, at selv om den korte frist for udnævnelsen af Lopez Veiga ikke i sig selv er kritisabel, er dette tilfældet, når henses til den sammenhæng, hvori udnævnelsen har fundet sted. Han har herved henvist til, at Lopez Veigas ansøgning på ny blevet taget i betragtning, og at der herved skete en uretmæssig anvendelse af vedtægtens artikel 29, stk. 2, og til det forhold, at der ikke blev foretaget en sammenligning af ansøgerne, der kunne

komme i betragtning i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, samt til Præsidiets forhastede afgørelse på baggrund af et ubegrundet forslag fra Parlamentets generalsekretær, og til det forhold, at der ikke fandt nogen drøftelse sted vedrørende de ansøgninger, der endelig blev foretrukket, og heller ikke forelå nogen begrundelse, der gjorde det muligt at forstå, hvorfor Lopez Veiga var blevet foretrukket.

10. Parlamentet har anført, at det første anbringende må afvises, idet det vedrører en vurdering af de faktiske omstændigheder, eller i hvert fald må forkastes, idet Retten har baseret sin afgørelse på fast praksis vedrørende vedtægtens artikel 29, stk. 2. Parlamentet har endvidere anført, at appellanten har fejlfortolket udtrykket »større« i den appellerede doms præmis 37.

Vurdering af første anbringende

11. Jeg er enig i Parlamentets argument, hvorefter Retten ikke har anlagt en retlig fejlagtig fortolkning ved at fastslå, at ansættelsesproceduren retmæssigt kunne udvides i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, skønt en anden ansættelsesprocedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1 verserede, uanset om fire berettigede ansøgere allerede havde indgivet ansøgning i henhold til første procedure. Retten kunne herved basere sig på en fast praksis. Det fremgår heraf, at anvendelsen af udtrykket »muligheder« i vedtægtens artikel 29 indebærer, at ansættelsesmyndigheden ikke er absolut forpligtet til at kræve de foranstaltninger, der nævnes deri, men alene i hvert enkelt tilfælde skal undersøge, om sådanne foranstaltninger kan føre til udnævnelse af en person, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, integritet og indsats [2]. Retten kunne heraf udlede, at ansættelsesmyndigheden ikke i den angivne rækkefølge er forpligtet til at følge de forskellige faser af proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 1 [3]. Ansættelsesmyndigheden er i henhold til denne retspraksis ikke forpligtet til at afslutte den indledte ansættelsesprocedure [4], men råder over et skøn til i tjenestens interesse at udlede valgmulighederne [5] og altså til at udnytte sin beføjelse i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2. Det fremgår endvidere af fast retspraksis, at en afgørelse om at anvende procedurerne i vedtægtens artikel 29, stk. 2, ikke nødvendigvis behøver at være truffet samtidig med offentliggørelsen af stillingsopslaget eller at blive bekendtgjort [6], men alene, at det skal dreje sig om ansættelse af tjenestemænd i lønklasse A1 og A2 eller ansættelse i stillinger, der kræver specielle kvalifikationer.

2 — Dom af 31.3.1965, forenede sager 12/64 og 29/64, Ley mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 37, org.ref.: Rec. s. 143.

3 — Jf. f.eks. Rettens henvisning til tidligere praksis i dom af 22.3.1995, sag T-586/93, Kotzonis mod EØS, Sml. II, s. 665, og af 11.6.1996, sag T-118/95, Correira mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 283, og II, s. 835.

4 — Jf. f.eks. dom af 24.6.1969, sag 26/68, Fux mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 31, org.ref. Rec. s. 145, af 9.2.1984, forenede sager 316/82 og 40/83, Kohler mod Revisionsretten, Sml. s. 641, og af 8.6.1988, sag 135/87, Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 2901.

5 — Jf. f.eks. dom af 14.2.1990, sag T-38/89, Hochbaum mod Kommissionen, Sml. II, s. 43, og Kotzonis mod EØS (nævnt i fodnote 3).

6 — Dom af 29.10.1975, forenede sag 81/74-88/74, Marenco m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1247.

12. Retten kunne derfor fastslå ud fra gældende retspraksis, hvilket der i øvrigt også henvises til i den appellerede dom, at ansættelsesmyndigheden havde kunnet beslutte at fortsætte ansættelsesproceduren på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 2, og således i forbindelse med de udvidede valgmuligheder, som den ønskede at råde over, tage hensyn til to ansøgninger, som ikke kunne tages i betragtning ved den oprindeligt iværksatte ansættelsesprocedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk.1, litra a).

13. For så vidt angår O'Hannrachains argument vedrørende anvendelsen af udtrykket »større« i den appellerede doms præmis 37 skal jeg anføre, at Retten hermed har villet angive, at de to ansøgninger, der blev indgivet efter iværksættelsen af proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, ved første øjekast (umiddelbart) var interessante med hensyn til besættelsen af den ledige stilling.

14. Det fremgår af det anførte, at dette anbringende ikke kan tiltrædes.

B — Andet anbringende: tilsidesættelse af legalitetsprincippet, begrundelsespligten og kontradiktionsprincippet derved, at Retten har accepteret Parlamentets fremlæggelse af dokumenter udfærdigede efter den anfægtede afgørelse

15. O'Hannrachain har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 58, 61 og 66 har tilsidesat legalitetsprincippet, begrundelsespligten og kontradiktionsprincippet ved at acceptere Parlamentets fremlæggelse under sagen ved Retten af dokumenter, som var udfærdigede efter udnævnelsen af Lopez Veiga.

16. O'Hannrachain har hovedsagelig anført, at en afgørelses lovlighed skal kontrolleres på tidspunktet for dens vedtagelse uden hensyntagen til forhold, som foreligger senere, eftersom ansættelsesmyndigheden ikke var bekendt hermed på det tidspunkt, da der blev truffet afgørelse. Afgørelsen skal derfor være baseret på verificerbare begrundelser, som skal fremgå af de akter, som er oprettet med henblik på retsaktens vedtagelse. Desuden er en hensyntagen til dokumenter, der er udfærdigede efter den anfægtede afgørelses vedtagelse, således som Retten har gjort det i den appellerede dom, i strid med kontradiktionsprincippet.

17. Parlamentet har anført, at O'Hannrachains anbringende vedrørende legalitetsprincippet er baseret på en fejlfortolkning af retspraksis. I denne sag er der alene tale om forhold, der bekræfter, hvad der allerede var bekendt på tidspunktet for udnævnelsen af Lopez Veiga. Dette anbringende må derfor forkastes.

Vurdering af andet anbringende

18. I henhold til fast retspraksis skal under et annullationssøgsmål i henhold til

artikel 230 EF lovligheden af den anfægtede retsakt vurderes i forhold til de faktiske og retlige oplysninger, der forelå på det tidspunkt, hvor retsakten blev vedtaget [7]. Det er imidlertid ikke dette, der er tale om i denne sag.

19. Der er reelt en forskel mellem de oplysninger, som lå til grund for afgørelsen og de oplysninger, der fremkom i forbindelse med prøvelsen af kontradiktionsprincippet, og som tjener til at støtte begrundelsen for den trufne afgørelse.

20. Jeg skal herved anføre, at Retten i den appellerede doms præmis 56 og 57 understreger, at det fremgår af fast retspraksis, at udøvelsen af det skøn, som ansættelsesmyndigheden råder over ved en udnævnelse, forudsætter en grundig gennemgang af ansøgningerne og en fuldstændig overholdelse af de krav, der indeholdes i stillingsopslaget, således at enhver ansøger, som ikke opfylder disse krav, må meddeles afslag, og at stillingsopslaget udgør de retlige rammer, som ansættelsesmyndigheden har fastsat, og som den nøje skal overholde. Retten har desuden fastslået, at ved efterprøvelsen af, om ansættelsesmyndigheden har tilsidesat grænserne for disse retlige rammer og har handlet i tjenestens interesse, påhviler det Retten først at bestemme de nødvendige betingelser og derefter vurdere, om den foretrukne ansøger opfyldte disse. Retten har endelig bemærket, at en sådan gennemgang ikke indebærer, at den kan sætte sine egne vurderinger af de pågældende ansøgeres kvalifikationer i stedet for ansættelsesmyndighedens.

21. Retten undersøgte herefter, om Lopez Veiga opfyldte betingelserne i stillingsopslaget. Eftersom sagsøgerne ved Retten havde anført, at Lopez Veiga ikke havde en uddannelse på universitetsniveau afsluttet med eksamensbevis i økonomi eller finansielle forhold, eller erhvervserfaring på et tilsvarende niveau, og ikke havde grundig kendskab til gældende bestemmelser for fællesskabsinstitutionerne, og især til finansforordningen, undersøgte Retten detaljeret disse forhold. Retten baserede sig herved på Lopez Veigas curriculum vitae. Efter at Retten havde anmodet Parlamentet om en officiel kopi af det pågældende eksamensbevis samt en oversigt over de kurser, Lopez Veiga herved havde fulgt, fastslog Retten, at Lopez Veiga havde en universitetseksamen i økonomi. Retten fastslog også på grundlag af hans curriculum vitae og de dokumenter, som Parlamentet fremlagde som bilag til dets svarskrift, at Lopez Veiga havde tilstrækkelig kendskab til de gældende bestemmelser for fællesskabsinstitutionerne.

22. O'Hannrachain har bestridt de dokumenter, som Parlamentet har fremlagt. Han har anført, at Retten ikke kunne tage hensyn hertil. Jeg skal hertil bemærke, at det her drejer sig om en bekræftelse af forhold, der er angivet i Lopez Veigas curriculum vitae, og at disse dokumenter er blevet fremlagt i forbindelse med svarskriftet ved Retten. Retten fastslog, at selv

7 — Dom af 7.2.1979, forenede sager 15/76 og 16/76, Frankrig mod Kommissionen, Sml. s. 321.

om disse dokumenter var blevet fremlagt efter Lopez Veigas ansøgning, og formålet hermed var at påvise de nøjagtige og fuldstændige oplysninger, som ansættelsesmyndigheden rådede over ved vedtagelsen af dens afgørelse, kan de ikke anses for forhold, der er fremkommet efter vedtagelsen af afgørelsen. Retten har derfor ikke foretaget en fejlagtig retlig fortolkning. Følgelig kan dette anbringende ikke tiltrædes.

C — De øvrige anbringender

23. Det tredje, fjerde, femte og sjette anbringende skal jeg behandle samlet, idet de hovedsagelig vedrører påstanden om, at den person, der blev udnævnt til stillingen som generaldirektør for »Økonomi og Finanskontrol« var uegnet, og at udnævnelsesproceduren var uretmæssig. Jeg skal herved først redegøre for parternes opfattelse og dernæst foretage en samlet vurdering af disse resterende anbringender.

1) Det tredje anbringende: tilsidesættelse af begrundelsespligten og tilsidesættelsen af de retsvirkninger, der er forbundet med et stillingsopslag

24. Dette anbringende vedrører den appellerede doms præmis 62-66. Retten har i denne del af dommen fastslået, at ansættelsesmyndigheden ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at Lopez Veiga råder over den erfaring og de kvalifikationer, der var krævet i stillingsopslaget. O'Hannrachain har anført, at Retten herved har begået en retlig fejl og tilsidesat et stillingsopslags retsvirkninger.

25. Retten har understreget de grunde, som førte til oprettelsen af den ledige stilling. Retten bemærker bl.a., at grundene til, at det tidligere generaldirektorat blev opdelt i to nye generaldirektorater beroede på, at de finansielle og budgetmæssige bestemmelser for fællesskabsinstitutionerne blev stadig mere komplicerede, hvorfor den pågældende stilling måtte besættes med en ansøger, der rådede over særlig kvalifikationer og langvarig erfaring. Retten burde ifølge O'Hannrachain have taget dette i betragtning ved afgørelsen af, om ansættelsesmyndigheden med rette havde kunnet træffe den anfægtede afgørelse. Lopez Veiga opfyldte ikke to betingelser i stillingsopslaget, nemlig en afsluttet universitetseksamen i økonomi eller finans eller en tilsvarende faglig erfaring og havde heller ikke grundigt kendskab til gældende bestemmelser for fællesskabsinstitutionerne, navnlig ikke på det økonomiske område.

26. Udnævnelsen af Lopez Veiga til stillingen som generaldirektør indeholdt desuden ingen yderligere begrundelser, der gjorde det muligt at fastslå, om han opfyldte de fastsatte betingelser. Retten har herved med urette taget hensyn til Parlamentets erklæringer. Retten har desuden erstattet ansættelsesmyndighedens vurdering med sin egen, idet Retten selv foretog et valg af de

nødvendige kvalifikationer, og herved henviste til dem, som Lopez Veiga rådede over, men ikke tog hensyn til de øvrige, som Lopez Veiga ubestridt ikke besad.

27. Parlamentet har anført, at dette anbringende må afvises eller i hvert fald forkastes. For det første har Retten givet en tilstrækkelig forklaring på, hvorfor ansættelsesmyndigheden kunne fastslå, at Lopez Veiga opfyldte de krævede betingelser. Parlamentet har dernæst anført, at O'Hannrachain fastholder, at den anfægtede udnævnelse tillige er behæftet med en begrundelsesmangel, for så vidt angår de i stillingsopslaget fastsatte krav. Retten burde med andre ord ifølge Parlamentet have undersøgt, ikke blot om ansættelsesmyndigheden kunne træffe den pågældende afgørelse, men også om udnævnelsen selv var tilstrækkeligt begrundet. Parlamentet har desuden anført, at O'Hannrachain ikke på noget tidspunkt har fremført et sådant anbringende ved Retten. Parlamentet har desuden anført, at ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at begrunde sin afgørelse på dette punkt. For så vidt angår den påståede tilsidesættelse af de retsvirkninger, der er knyttet til et stillingsopslag, har Parlamentet anført, at det ikke tilkommer Domstolen — under en appelsag — at foretage en vurdering af de faktiske omstændigheder, som disse er blevet fremført for Retten.

2) Det fjerde anbringende: tilsidesættelse af begrebet magtfordrejning

28. Dette anbringende vedrører de vurderinger, som Retten har foretaget i den appellerede doms præmis 109, 111, 112 og 116-120. Retten har der tilsidesat begrebet magtfordrejning ved ikke at have anerkendt, at de af O'Hannrachain påberåbte talrige objektive, relevante og samstemmende indicier er af en sådan karakter, at de godtgør, at der foreligger magtfordrejning. Retten har desuden ikke undersøgt disse forhold særskilt og har ikke vurderet det samlede billede heraf.

29. O'Hannrachain har som et eksempel henvist til erklæringer fra Parlamentets viceformand, en kvæstor i Parlamentet og de politiske partier, samt den omstændighed, at et vist antal ansøgere havde trukket sig tilbage, den omstændighed, at Lopez Veiga havde indgivet ansøgning ud fra den antagelse, at ansættelsesmyndigheden ville beslutte at anvende vedtægtens artikel 29, stk. 2, samt den omstændighed, at Lopez Veiga ikke opfyldte visse væsentlige krav med hensyn til den pågældende stillings arbejdsområder. O'Hannrachain har anført, at Rettens konstatering af, at Parlamentets formand havde afgivet en erklæring, hvorefter han ønskede at udnævne Lopez Veiga til en høj stilling, samt at han tillod Lopez Veiga at deltage i forberedelsen til ansættelsesproceduren, hvilket fremgår af den appellerede doms præmis 120, hver især har været tilstrækkeligt til at fastslå, at der forelå magtfordrejning. Under alle omstændigheder fremgår dette af nævnte indicier i deres helhed.

30. O'Hannrachain har endelig anført, at Retten har forkastet en række af disse indicier uden nogen tilstrækkelig forklaring eller som irrelevante.

31. Parlamentet har anført, at Retten med føje har fastslået, at der ikke foreligger magtfordrejning. Dette anbringende bør derfor forkastes.

3) Det femte anbringende: tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7 og 27 og af princippet om forbud mod forskelsbehandling

32. O'Hannrachain har anført, at Retten i den appellerede doms præmis 84-88 har tilsidesat vedtægtens artikel 7 og 27 og forbuddet mod forskelsbehandling, idet den ikke ændrede udnævnelsen af en ansøger, der ikke opfyldte alle stillingsopslagets krav, skønt dette var tilfældet for O'Hannrachain.

33. O'Hannrachain har anført, at selv om ansættelsesmyndigheden råder over et vidt skøn, er der i denne sag tale om en ukvalificeret ansøger, hvorfor vedkommende ikke kunne sammenlignes med andre ansøgere og heller ikke kunne tages i betragtning.

34. O'Hannrachain har videre anført, at Retten ved at fastslå, at ansættelsesmyndigheden ikke har begået en åbenbar fejl ved vurderingen af ligestillingen af Lopez Veigas ansøgning, der ikke rådede over de nødvendige kvalifikationer, navnlig fordi han ikke rådede over de nødvendige kvalifikationer på området for budget og finanser, har anlagt et åbenbart urigtigt skøn i den appellerede doms præmis 84-88.

35. Retten har i den appellerede doms præmis 87 fejlfortolket begrebet »i tjenestens interesse«, idet et generelt politisk ansvar ikke kan erstatte den særlige kvalifikation, der krævedes for at bestride den pågældende stilling.

36. Parlamentet har anført, at dette anbringende må forkastes. Retten har klart overholdt de grænser, der er fastsat i retspraksis ved at fastslå, at Præsidiet ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn. Parlamentet har desuden henvist til det betydelige skøn, som ansættelsesmyndigheden i henhold til retspraksis råder over, når det drejer sig om en A1-stilling. Retten har heller ikke anlagt et urigtigt skøn med hensyn til begrebet »i tjenestens interesse«.

4) Det sjette anbringende: tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik samt af begrundelsespligten

37. Dette anbringende vedrører den appellerede doms præmis 128 og 129. O'Hannrachain har anført, at det i denne sag drejer sig om en politisk udnævnelse til fordel for en person, som ikke rådede over de særlige kvalifikationer efter en uretmæssig og forvansket procedure, iværksat med henblik herpå. Retten har derfor begået en faktisk og retlig vildfarelse.

38. Parlamentet har anført, O'Hannrachain alene har henvist til den sammenhæng, hvori Lopez Veiga blev udnævnt, og udtrykt sin utilfredshed med hensyn til den fortolkning af de faktiske omstændigheder, som Retten har foretaget. En sådan bebrejdelse udgør ikke et anbringende, der kan realitetsbehandles under en appel. Følgelig må anbringendet om en såkaldt tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og om tilsidesættelse af begrundelsespligten forkastes.

5) Vurdering af de øvrige anbringender

39. I det tredje, fjerde, femte og sjette anbringende er den faktiske sammenhæng i udnævnelsesproceduren blevet bestridt under forskellige synsvinkler.

40. Som jeg har anført ved vurderingen af det første anbringende, fremgår det af fast retspraksis, at Retten kunne fastslå, at det i denne sag var lovligt at udvide ansættelsesproceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2.

41. Det fremgår allerede forudsætningsvis ved behandlingen af det andet anbringende, at man på grundlag af Lopez Veigas curriculum vitae kunne fastslå, at han opfyldte de krav, som var fastsat i stillingsopslaget. De dokumenter, der blev fremlagt i svarskriftet, bekræftede endnu en gang dette.

42. Retten har således vurderet de nævnte krav, da den undersøgte, om ansættelsesmyndigheden havde overskredet grænserne for sit skøn og havde overholdt de fastsatte krav i stillingsopslaget, og da den fastslog, at Lopez Veiga opfyldte alle nævnte krav, og konkluderede, at ansættelsesmyndigheden med føje havde kunnet træffe sin afgørelse.

43. Det tredje anbringende vedrører begrundelsen og tilsidesættelsen af de retsvirkninger, der er forbundet med et stillingsopslag. For så vidt som dette anbringende også vedrører begrundelsen for selve udnævnelsen, må det afvises. Jeg skal desuden hertil anføre, at en udnævnelse, hvorved det fastslås, at ansøgeren opfyldte kravene i stillingsopslaget og råder over de personlige kvalifikationer og den hermed forbundne erfaring er tilstrækkeligt begrundet. Det er Rettens opgave at efterprøve, om ansættelsesmyndigheden har overholdt kravene i stillingsopslaget, og om den udnævnte ansøger reelt opfyldte disse. Jeg har allerede under det tidligere punkt anført, at Retten har undersøgt, om den pågældende ansøger opfyldte alle de krav, der var forbundet med stillingens udøvelse. For så vidt angår det særlige kendskab på det økonomiske område og den hertil svarende faglige erfaring er den af Retten i den appellerede doms præmis 62-66 givne begrundelse tilstrækkelig. Følgelig må dette anbringende forkastes.

44. For så vidt angår argumentet om, at Retten burde have taget hensyn til den sammenhæng, hvori stillingen blev ledig (oprettelsen af et nyt generaldirektorat og de særlige kvalifikationer og erfaring for at lede dette) skal jeg endnu en gang anføre, at der ved fastsættelsen af de nødvendige kvalifikationer var blevet taget hensyn hertil. Undersøgelsen af overholdelsen af disse kvalifikationer er derfor tilstrækkelig.

45. Jeg skal vedrørende det fjerde anbringende anføre, at anbringendet om, at der foreligger magtfordrejning, er fremsat under appellen under henvisning til de faktiske omstændigheder, hvorunder udnævnelsen er foretaget. Disse faktiske omstændigheder har Retten undersøgt i den appellerede doms præmis 109, 111 og 116-120. Retten har på grundlag af denne undersøgelse kunnet fastslå, at der ikke forelå magtfordrejning. Jeg skal desuden understrege, at de argumenter, som O'Hannrachain har baseret sin påstand på, er af faktisk karakter, og derfor klart må afvises. Parlamentet har herved henvist til dommen i sagen Hilti mod Kommissionen [8]. Det fastslås i denne dom, at »den vurdering, Retten har foretaget af bestemte beviser, der var fremført for den, udgør ikke, medmindre Retten har gengivet dem forkert, et retligt spørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelse«. Parlamentet har også med føje anført, at et anbringende, hvorved en konstatering af et forhold i en appelleret dom, hvorefter magtfordrejning ikke er godtgjort, må afvises [9].

46. Det femte anbringende er hovedsagelig baseret på den påstand, at ansættelsesmyndigheden burde (eller rettere sagt ikke burde) have sammenlignet Lopez Veigas fortjenester med appellantens, og på dette grundlag fastslå, at appellanten var mere kvalificeret end den udnævnte ansøger. Appellanten har herved gentaget sin påstand om, at Lopez Veiga ikke opfyldte kravene i stillingsopslaget. Jeg skal på dette grundlag fastslå, at det drejer sig om et argument, som jeg allerede har forkastet i forbindelse med behandlingen af det første, andet og tredje anbringende. I forbindelse med behandlingen af det første anbringende har jeg bekræftet, at det er muligt at udvide en ansættelsesprocedure, endog en procedure, som stadig verserer. Dette indebærer, at Lopez Veigas ansøgning også kunne tages i betragtning. Det fremgår af min vurdering af det andet og tredje anbringende, at Retten kunne fastslå, at ansættelsesmyndigheden på grundlag af de oplysninger, den rådede over, kunne fastslå, at Lopez Veiga opfyldte de kvalifikationer, der var krævet for at bestride den pågældende stilling.

8 — Dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Sml. I, s. 667.

9 — Dom af 19.6.1992, sag C-18/91 P, V. mod Parlamentet, Sml. I, s. 3997. Senest dom af 13.12.2001, sag C-340/00 P, Kommissionen mod Cwik, Sml. I, s. 10269.

47. Følgelig kan det sjette anbringende, som er baseret på den påstand, at Lopez Veiga ikke opfyldte de nødvendige betingelser, og som Retten har forkastet, heller ikke tiltrædes, men må afvises.

D — Erstatningspåstand

48. Da det fremgår af det anførte, at ingen af anbringenderne kan tiltrædes, er det ikke nødvendigt at behandle erstatningspåstanden.

IV — Forslag til afgørelse

49. På grund af det anførte foreslår jeg Domstolen følgende afgørelse:

»1) Appellen forkastes.

2) O'Hannrachain betaler sagens omkostninger.«